

การศึกษา

อาหรับ

อาหรับนอกจากจะเป็นชื่อภาษาที่สหประชาชาติกำหนดให้เป็นภาษาทางการ ๑ ใน ๖ ภาษา คือ ภาษาจีน ภาษาอังกฤษ ภาษาฝรั่งเศส ภาษารัสเซีย ภาษาสเปน และภาษาอาหรับ แล้วอาหรับยังหมายถึงชื่อชนชาติผิวขาวพวกหนึ่งที่อยู่ทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ของทวีปเอเชีย สาธารณกรมไทย ฉบับราชบัณฑิตยสถานอธิบายถึงชาวอาหรับไว้ว่า

อาหรับแปลว่า พวกเร่ร่อนเนื่องจากแต่เดิมชาวอาหรับเป็นชนเผ่าเร่ร่อนที่อยู่ในทะเลทราย ต่อมาชาวอาหรับส่วนหนึ่งได้ตั้งถิ่นฐานทำการเกษตรและการค้า มีชีวิตอยู่ในชนบทและในเมืองและยังคงเรียกตนเองว่าชาวอาหรับ ส่วนชนที่ยังเร่ร่อนเหมือนเดิมมักเรียกกันว่าชาวเบดูอิน ซึ่งแปลว่าผู้อาศัยอยู่ในทะเลทรายเช่นเดียวกับคำว่าอาหรับ

ดังนั้นเมื่อพูดถึงชาวอาหรับจึงหมายถึงชาวอาหรับที่ตั้งถิ่นฐานเป็นสังคมเมืองและชาวอาหรับที่ดำรงชีวิตอยู่อย่างเร่ร่อนไม่เป็นหลักแหล่งที่เรียกว่า เบดูอิน ชาวเบดูอินจะอยู่กันเป็น

เผ่าแต่ละเผ่ามีหัวหน้าเรียกว่าชีค (Sheikh) มีกฎของเผ่าที่เคร่งครัด สมาชิกเผ่าจะต้องเคารพกฎและจงรักภักดีต่อเผ่าของตน ใช้ชีวิตแบบนักศูทรหอคอคตน มีความเป็นอยู่เรียบง่าย อาศัยอยู่ในกระท่อม มีอาชีพเลี้ยงสัตว์ เช่น แกะ แพะ อูฐ ม้า เมื่อออกชาก็มักปล้นสะดมจากชาวอาหรับที่ตั้งถิ่นฐานอยู่ในชนบทและในเมืองโดยไม่ถือว่าเป็นเรื่องผิดศีลธรรม ทำให้ชาวอาหรับที่อยู่ในชนบทและในเมืองเกลียดชังชาวเบดูอินหรือชาวอาหรับเร่ร่อน ขณะที่ชาวเบดูอินก็ดูถูกพวกอาหรับที่เป็นเกษตรกรและชาวเมืองว่าไร้เกียรติ ขี้ขลาดและต่ำต้อยกว่าตน

นอกจากนี้ชาวเบดูอินจะมีกฎแห่งการต้อนรับอาคันตุกะที่มีหลักสำคัญว่า เมื่อคนแปลกหน้ามาขอพึ่งพาอาศัยชาวเบดูอินจะเลี้ยงอาหารให้ที่พัก และให้ความปลอดภัยแก่อาคันตุกะนั้น โดยถือว่าการทำอันตรายอาคันตุกะเป็นความผิดที่ร้ายแรง ดังนั้นชาวเบดูอินจึงต้องดูแลให้ความปลอดภัยแก่อาคันตุกะของตนจนกว่าจะส่งพ้นเขตแดนของเผ่าถึงจะพ้นความรับผิดชอบ.

นกวรรณ กองตะโก